Nr. 29

SJORS van de Rebellenclub

22 juli 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

dagen niets meer gegeten en geen onderdak meer gehad."

Habad werd getroffen door al die ellende en ofschoon hij zelf zo arm was, vond hij het zijn plicht om de verdwaalde reiziger te helpen.

„Ga op mijn paard zitten, dan zal ik je meenemen naar mijn tent."

„O, ik heb zelfs geen kracht meer om op te staan," jammerde de bedelaar nog luider.

Habad bukte zich, tilde de man met veel moeite op en zette hem in het zadel. Nauwelijks echter zat de man, of hij greep haastig de teugels en zette het dier aan. Het paard verhief zich op zijn achterbenen, draaide een halve slag om en rende in galop weg. Toen keerde de ruiter zich om en riep tot de stomverbaasde Habad: „Neem maar afscheid van je paard, je zult het niet meer terugzien. Ik ben Ibrahim."

Habad wist, dat hij Ibrahim niet meer zou kunnen inhalen.

„Halt!! Halt!! Halt!!" riep hij. „Luister naar mij!"

Ibrahim bleef in de verte staan en zei: „Je kunt van mij krijgen, wat je wilt, maar niet het paard. Dat geef ik niet terug."

De schrik had Habad als met lamheid geslagen. Slechts moeizaam liep hij op Ibrahim toe en sprak: „Ik weet, dat je mij het paard nooit zult teruggeven, en ik wil ook niets anders van je aannemen, want geen schat ter wereld kan mij dit verlies vergoeden. Maar één ding moet je

Het dure paard

Habad was niet rijk. Zijn enige schat en zijn enige vreugde was zijn paard. Dat was dan ook geen wonder. Ook een met méér aardse goederen gezegende zou op zo'n paard nog trots zijn geweest. Het dier was sneeuwwit van kleur, snel als de wind en buitengewoon mak en schrander. Zo'n prachtig paard kon zeker in heel Arabië niemand zijn eigendom noemen.

Vele Arabieren waren afgunstig op Habads paard, maar het meest werd hij benijd door de rijke Ibrahim. Al dikwijls was deze in Habads tent op bezoek geweest en had hij getracht hem te overreden zijn paard te verkopen.

„Word nu toch eindelijk eens verstandig," zo redeneerde Ibrahim. „Je bent een arm man en ik geef je voor dat ene paard tien andere en nog twee kamelen en wapenen op de koop toe."

Maar Habad wilde er niets van weten en zei: „Van een trouwe, goede vriend neem ik tot geen enkele prijs ter wereld vrijwillig afscheid. Liever wil ik mijn leven verliezen dan mijn paard."

Dus moest Ibrahim steeds onverrichter zake terugkeren. Habad gaf hem niet de geringste hoop, dat hij ooit het mooiste paard van Arabië in zijn bezit zou krijgen. Daardoor werd de begerigheid van de rijke Ibrahim hoe langer hoe sterker geprikkeld. Als ik het paard dan niet op eerlijke manier kopen kan, zo besloot hij, dan zal ik zien het door een list in handen te krijgen.

Toen Habad op zekere dag naar zijn tent terugkeerde, zag hij langs de weg een in lompen gehulde bedelaar zitten, die luid steunde, schreide en weeklaagde. Habad kwam van zijn paard af, trad op hem toe en bleef naast de man staan.

De bedelaar jammerde: „Heb medelijden met mij, heer. Ik kom uit een ver land en ken in deze streken de weg niet. Daardoor ben ik verdwaald. Ik heb al drie

mij beloven, Ibrahim. Je mag aan niemand vertellen, op welke manier je het paard in bezit hebt gekregen."

Ibrahim was verwonderd.

„Wat kan mij dat schelen? Waarom zou ik aan niemand vertellen op welke handige manier ik het paard in handen heb gekregen?"

„Omdat de mensen, wanneer zij dat horen, bang zouden worden om anderen die in nood verkeren te helpen. Zij zouden immers iedere bedelaar verdenken van bedrog. Hoeveel arme en ongelukkige mensen zouden er niet de dupe van worden?"

Ibrahim keek beschaamd voor zich uit en bleef even in diep gepeins verzonken stil op het paard zitten. De woorden van Habad hadden hem getroffen. Tenslotte steeg hij langzaam uit het zadel, reikte Habad de teugels over en zei:

„Vergeef mij. Je hebt mij een goede les gegeven."

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

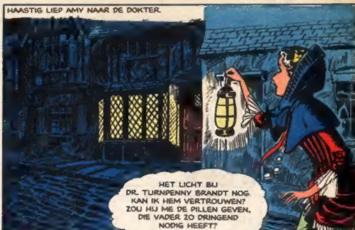

Mijn vader is geen struikrover

OP EEN BAAL STRO IN DE STAL LAG HENRY LYNDON KOORTSACHTIG TE WOELEN.

AL HIELD IEDEREEN HEM VOOR EEN STRUIKROVER, ÉÉN WAS ER DIE VAN HEM HIELD EN DIE IN HEM GELOOFDE – ZIJN DOCHTER AMY.

AMY KON WEL HUILEN TOEN ZE BUITEN DE DEUR STOND.
WEGGESTUURD ZONDER PILLEN, DIE VADER ZO HARD NODIG HEEFT! WAT MOET IK BEGINNEN? HET IS HOPELOOS...

IN DE SPREEKKAMER KEERDE DE DOKTERSVROUW ZICH VERONTWAARDIGD TEGEN HAAR MAN.
HOE KÓN JE DAT ARME KIND ZO WEGSTUREN! ZO'N JONG EN DAPPER SCHEPSELTJE, DAT ALLES VOOR HAAR VADER WIL DOEN...
DIE MAN IS EEN SCHURK, GEEN FATSOENLIJK MENS WIL IETS MET EEN STRUIKROVER TE MAKEN

BOOS, MAAR OOK BESCHAAMD, LIEP DE DOKTER DE KAMER UIT.
DAT ARME KIND! DENK JE DAT EENS IN... ALLEEN, MIDDEN IN DE NACHT...
IK HEB NU GEEN TIJD. PAK HET DOOSJE EVEN IN VOOR BARON HAWKWOOD.

DAT ARME KIND MOET NU TERUG ZONDER MEDICIJNEN VOOR HAAR VADER. ZIJ KAN TOCH NIET HELPEN DAT HIJ... ALS HET WAAR IS...

NET WILDE AMY HET DOKTERSHUIS ACHTER ZICH LATEN...
SST... PAK AAN... NIETS ZEGGEN! GAUW MAAR...

TRANEN VAN DANKBAARHEID SCHOTEN AMY IN DE OGEN, TOEN ZIJ HET DOOSJE PILLEN VAN DE DOKTERSVROUW AANNAM.
WAT LIEF VAN U, DANK U WEL.
SST. GA VLUG NAAR JE VADER. IK WOU DAT IK ZO'N LIEVE DOCHTER HAD ALS JIJ VOOR JE VADER BENT.

MET NIEUWE HOOP VERVULD LIEP AMY VLUG TERUG DOOR DE STILLE DORPSSTRATEN.
ZE ZAG NIET DAT IEMAND NAAR BUITEN GLUURDE...

HET WAS DE NIEUWSGIERIGE SILAS CREECH, DE ZADELMAKER.
AHA, IS AMY BIJ DE DOKTER GEWEEST? VAST NIET VOOR HAARZELF, ZEKER IETS VOOR HAAR VADER MOETEN HALEN... ER IS EEN BELONING UITGELOOFD VOOR WIE HEM WEET OVER TE LEVEREN. DIE BELONING WIL IK WEL VERDIENEN...

De Kostbare Tas

SMALEND LIEP TAN WU OP HEN AF.
STAP AF. JULLIE ZIJN NU IN ONZE MACHT. DE MACHTIGE WACHT AL.

DE MEISJES WERDEN NAAR EEN BERGHUT GEBRACHT.
HIER ZIJN DE GEVANGENEN UIT FENCHI.
BINNEN.

TAN WU DUWDE DE MEISJES NAAR BINNEN. DAAR ZAGEN ZE ACHTER EEN BUREAU...
PU CHAN, DE MACHTIGE...

PU CHAN MAAKTE SPOTTEND EEN BUIGING.
IK BEN DE MACHTIGE. IK MOEST JULLIE WEL MISLEIDEN, ANDERS HAD IK JULLIE NIET IN MIJN MACHT GEKREGEN.
DUS EEN BEDIENDE VAN DE GOUVERNEUR IS DE AANVOERDER VAN DE STRUIKROVERS?

DE PAPIEREN! DE GOUVERNEUR MAG ZE NIET IN HANDEN KRIJGEN. GEEF OP!

DE PAPIEREN ZIJN ERGENS WAAR U ZE NOOIT ZULT VINDEN.
DOE NIET ZO DWAAS, WE ZULLEN JULLIE LATEN FOUILLEREN.
ZE HIELDEN ZICH DAPPER, MAAR ZE TRILDEN VAN ANGST TOEN ZE WEGGEBRACHT WERDEN.

ZE WERDEN NAAR EEN STUURS KIJKENDE CHINESE VROUW GEBRACHT.
IK GEBIED JULLIE MIJ DE PAPIEREN TE GEVEN. ANDERS ZAL IK JULLIE FOUILLEREN.
WE HEBBEN GEEN PAPIEREN.

MET EEN SNAUW DUWDE DE VROUW DE MEISJES IN EEN HOEK, WAAR ZIJ HUN KLEREN ONDERZOCHT, ZONDER RESULTAAT...
DE PAPIEREN ZIJN ER NIET. WAAR HEB JE ZE GELATEN?
DAT ZEGGEN WE NOOIT.

BEST, DAN ZAL DE MACHTIGE JE WEL...

DE VROUW LUIDDE EEN GONG EN EVEN LATER...
IK HEB GEZOCHT, MAAR NIETS GEVONDEN. ZE HEBBEN ZE ERGENS VERSTOPT.
IK GEEF JULLIE TOT MORGENOCHTEND DE TIJD OM TE ZEGGEN WAAR DE PAPIEREN ZIJN VERBORGEN. VERTEL JE HET DAN NOG NIET, DAN ZAL IK JE WEL DWINGEN.
WANHOPIG GINGEN EILEEN EN LU SING OP HET BED LIGGEN, DAT IN EEN HOEK STOND.
WIJ MOETEN ONTSNAPPEN EN DE PAPIEREN UIT DE ZADELTAS VAN DE SCHIMMEL HALEN.
SST, ER KOMT IEMAND...

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers
5

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Cappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn allen maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas. Vicky en Peter weten hem zodanig te bewerken, dat hij het kasteel komt bekijken, waarna Hagenbach verklaart het te willen kuren. Hij heeft echter nog één wens: er moest eigenlijk een spook in het kasteel huizen.*

Jane sloot haar ogen en dacht diep na. Natuurlijk zou de harp die avond niet te horen zijn. Dat was uitgesloten. Zelfs als die verdrietige dame werkelijk nog altijd in de torenkamer van het kasteel zat, zou ze vast en zeker vanavond niet op haar harp spelen, omdat ze natuurlijk helemaal niet gesteld was op het bezoek van vreemdelingen!...

Maar moest er dan niets gedaan worden? Geen harp kon weleens betekenen, dat er ook geen meneer Hagenbach zou komen. Geen meneer Hagenbach, betekende geen geld. En geen geld — geen reis naar de West. Het was zo simpel als het maar zijn kon en er moest echt heel vlug iets gebeuren...

Jane wiebelde zachtjes heen en weer in de oude rolstoel en het riet protesteerde krakend. Op dat moment kreeg ze een ingeving! Het was natuurlijk in zekere zin bedrog, maar van de andere kant gaf ze er meneer Hagenbach alleen maar mee wat hij verlangde. Hij wilde met alle geweld een spook hebben. Goed! Dat kon hij krijgen.

Jane sprong uit de rolstoel en liep naar de huiskamer.

„Oma, ik ga nog even naar het dorp," zei ze. „Kan ik nog iets voor u meebrengen?"

Mevrouw Willoughby zat op de achterkant van een kruidenierszak een lijstje van benodigdheden te schrijven.

„Hij zal toch niet meer dan drie eieren bij zijn ontbijt willen hebben, hè?" zei

ze. „Er is nog koffie genoeg en ik heb zeker nog een half pond spek. Nee, liefje, je hoeft niets mee te brengen. Dank je. Trouwens. . . mevrouw Cox komt me vandaag helpen en als me toch nog iets te binnen schiet, kan ik haar altijd vragen of ze het even haalt."

„Oma, u was geweldig met dat verhaal over de harp," zei Jane met oprechte bewondering.

Mevrouw Willoughby glimlachte.

„Nou, ik wist eerst echt niet wat ik ermee aan moest," zei ze. „Je houdt er tenslotte geen rekening mee, dat iemand zo iets geks kan verlangen, nietwaar? Maar ik vind meneer Hagenbach een alleraardigste man. Jullie hebben toch wel reusachtig veel geluk, meisje."

„Nu hij zoveel betaalt, kunnen we wel wat bijdragen in de reiskosten, hè, oma?"

„Ja, liefje, dat kunnen we inderdaad en ik ben erg blij, dat dat nu mogelijk is."

„Maar zou meneer Hagenbach niet terugkrabbelen als het geheimzinnige geluid van de harp vannacht uitblijft?" vroeg Jane angstig.

„O nee, door zo iets zal hij zich heus niet van zijn plan laten afbrengen," zei mevrouw Willoughby geruststellend, maar het klonk niet helemaal overtuigd. En dat gaf Jane nog een duwtje in de rug. Ze zou doorzetten. . . Dat spreekwoord was er toch niet voor niets: „Wat het oog niet ziet, dat deert het hart niet!" En daar hoopte ze dan maar op.

Een kwartiertje later liep Jane de kamer uit, trok vlug haar mantel aan en haalde de rolstoel uit de kast in de hal. Snel duwde ze hem over de ophaalbrug en het brede pad af, ervoor zorgend dat ze zo dicht mogelijk langs de haag bleef, totdat ze uit het kasteel niet meer gezien kon worden. Toen knielde ze op de zitting en zette zich met haar voeten krachtig af. De rolstoel reed met een flinke snelheid omlaag.

Een half uurtje later rolde zij het tuinpad van huize De Rozenhoek op. De grote tuin zag er niet meer verwaarloosd en onverzorgd uit, maar was prachtig onderhouden; en bij de ingang stond een keurig bord waarop te lezen was:

ROMEINSE VILLA

Te bezichtigen: dagelijks van 9 uur v.m. tot 5 uur n.m.

Jane glimlachte toen ze het zag en er gleed een blik van trots over haar gezicht. Tenslotte hadden Jim, Gappy, Paul Brooker en zij de villa de vorige zomer ontdekt!

Mevrouw Thorne, de eigenares van De Rozenhoek, was een paar maanden geleden naar Nieuw-Zeeland vertrokken en de villa werd nu tijdelijk bewoond door meneer Smith, die dikke boeken schreef over de omgeving en tussen de bedrijven door bezoekers door het huis rondleidde.

Jane veegde met haar zakdoek over haar transpirerende gezicht en stopte voor de voordeur. Het succes van haar plan hing helemaal af van meneer Smiths medewerking.

Ze belde aan en een paar seconden later werd de deur geopend en stond hij glimlachend op de drempel.

„Kijk eens aan, Jane! Ja, ja, Jane!" riep hij uit. „Wat kan ik voor je doen, meisje? Is alles naar wens op het kasteel? Ja toch, hoop ik."

„Meneer Smith," zei Jane geheimzinnig, „u vindt het toch prettig zoveel mogelijk mensen in De Rozenhoek rond te leiden, hè? Ik bedoel, u bent altijd weer blij als vreemdelingen belangstelling tonen voor. . . eh. . . onze roemrijke erfstukken?"

„Jij wilt de harp van mevrouw Thorne lenen, is het niet?"

Het was een regel uit een van de vele boeken, die meneer Smith geschreven had en zijn glimlach werd nog stralender toen hij het hoorde.

„Ja, Jane. Dat is mijn lust en mijn leven," zei hij. „Maar waarom vraag je dat?"

„Omdat we het kasteel voor een maandje aan een heel aardige Amerikaan willen verhuren en hij het alleen doet, als hij een harp hoort. En dat is ook voor u van belang. Want wanneer hij op het kasteel woont, komt hij natuurlijk vast en zeker een keer met al zijn vrienden en kennissen naar de villa kijken."

Meneer Smith keek Jane aan over zijn brilleglazen.

„Het is me allemaal nogal duister," zei hij. „Maar ik geloof wel dat ik voel waar het uiteindelijk om gaat. Jij wilt de harp van mevrouw Thorne lenen, is het niet?"

„Ja, heel graag," zei Jane.

Ze keken elkaar een paar seconden lang aan en toen begonnen de ogen van meneer Smith te twinkelen.

„Jij voert iets in je schild, Jane," zei hij. „Maar ik zal geen vragen stellen. Zolang ik niets weet, kan geen mens me van medeplichtigheid beschuldigen. Kom maar even mee."

De harp stond in de salon. Hij was gerepareerd en hij zag er weer als nieuw uit.

„Ik kan er toch wel van op aan dat je er voorzichtig mee bent, hè, Jane?" zei meneer Smith. „Ik weet natuurlijk dat je een heel grote vriendin van mevrouw Thorne bent en dat ze er niet het minste bezwaar tegen zal hebben, maar ik ben nu eenmaal verantwoordelijk voor haar bezittingen. En die harp is een kostbaar instrument!"

„Ik zal er geen snaar van beschadigen," beloofde Jane met kloppend hart. Ze stapte op de harp af en bracht hem samen met meneer Smith naar de rolstoel buiten. Jane had een oude deken meegebracht en daar wikkelden ze de harp voorzichtig in.

„Heel hartelijk bedankt, meneer Smith," zei ze. „U bent een schat. En u kunt ervan op aan dat u hem morgen terug hebt."

Meneer Smith, die de geschiedenis toch wel een beetje verdacht begon te vinden, zag op datzelfde moment gelukkig een grote bus vol toeristen de oprijlaan indraaien.

„Aha! Bezoekers. Bezoekers," zei hij afwezig. „Tot morgen, Jane. Daar reken ik dan op, hè?" En met die woorden liet hij haar alleen en stapte op de bus af.

Jane wreef vergenoegd in haar handen. Het ging allemaal zo fantastisch, dat het bijna te mooi was. Langzaam en voorzichtig begon ze aan de terugweg.

Het liep al tegen de middag toen de harp eindelijk een veilige plaats had gekregen in een van de torenkamertjes van het kasteel. Het avontuur begon langzaam maar zeker toch wel op Janes zenuwen te werken en hoewel ze rammelde van de honger, kon ze bijna geen hap door haar keel krijgen. Na de afwas ging ze naar boven en sloot zich op in het kille torenkamertje.

„Ziezo, harp," zei ze. „Laat me nu maar eens horen wat voor geluid je kunt maken. Ik wou dat ik had leren harpspelen."

Maar ze kwam al gauw tot de ontdekking, dat ze maar met haar vingers langs de snaren hoefde te strijken om een lieflijk geluid ten gehore te brengen. Ze herinnerde zich weleens gelezen te hebben, dat je de snaren van een harp even moest vastpakken en dan meteen loslaten, en nadat ze dat een tijdlang geoefend had, kon ze een vrij aardige melodie laten horen.

Om ongeveer vijf uur deden haar vingers pijn en ze kon geen harp meer zien, maar ze had bereikt wat ze zich voorgenomen had. Verder hing het er helemaal van af hoe meneer Hagenbach zou reageren. . .

Hij bleek een man van zijn woord te zijn, want om twee minuten voor negen hoorden ze het nu bekende geluid van zijn drietonige claxon en even later klonken zijn voetstappen op het bordes voor het huis.

Mevrouw Willoughby keek Jane aan.

„Liefje, zul je niet al te erg teleurgesteld zijn als. . ." Ze maakte de zin niet af en gaf haar kleindochter een bemoedigend knipoogje.

Meneer Hagenbach was de grote hal binnengestapt en schoof met zichtbaar plezier de grendels voor de deur.

„Ah! Goedenavond!" riep hij opgewekt uit toen hij mevrouw Willoughby en Jane in de deuropening zag staan. „Heerlijk is dat, al die ouderwetse grendels op de deur!"

„W-wilt u een kopje k-koffie?" stotterde Jane.

„Dat zou niet gek zijn," zei meneer Hagenbach stralend. „Het zal je interesseren dat ik vandaag je vrienden Victoria en Peter ontmoet heb. Ik moest je de hartelijke groeten doen en ze hebben me een nogal geheimzinnige boodschap voor je meegegeven."

„O. . . O ja?" stotterde Jane, terwijl ze de zware leunstoel onder meneer Hagenbachs gewicht ineen zag schrompelen.

„Ja, een boodschap die mij heel weinig zegt, maar die jij wel zult begrijpen. Ik moest tegen je zeggen: Al onze hoop is gevestigd op Tullington!"

„O. . . dat is een grapje, meneer Hagenbach," antwoordde de arme Jane, die nu vuurrood was geworden. „Eh. . . hebt u een prettige dag gehad?"

„Als ik het niet dacht!" zei meneer Hagenbach enigszins bedroefd.

Meneer Hagenbach had echt zin om te praten. Hij prees het Engelse landschap met veel omhaal en zei, dat hij nog nooit zulke sprookjesachtige dorpjes had gezien en zulke prachtige oude huizen. Jane luisterde maar met een half oor en op het moment, dat haar grootmoeder een teken gaf dat het bedtijd was, stond ze onmiddellijk op en nam met ongewone haast afscheid.

„Wel te rusten, meneer Hagenbach," zei ze. „En ik hoop maar dat u de harp echt hoort."

„Daar twijfel ik geen seconde aan,"

antwoordde meneer Hagenbach glimlachend „En ik wens jou ook een goede nachtrust."

De volgende twee uur waren wel zo'n beetje de ergste, die ze ooit had doorstaan. Zou meneer Hagenbach dan nooit eens ophouden met praten en naar bed gaan? Beneden hoorde ze onafgebroken het gebrom van zijn stem en af en toe een onverstaanbaar antwoord van haar grootmoeder.

Ze was net een beetje ingedommeld, toen ze eindelijk beneden deuren hoorde sluiten. Even later stak mevrouw Willoughby haar hoofd om de hoek van de deur en Jane sloot vlug haar ogen. De deur ging dicht en Jane wachtte met ingehouden adem. Er verstreken vijf, tien minuten en toen wipte ze onhoorbaar uit haar bed, schoot haar peignoir aan en stapte in haar pantoffels. Op haar tenen liep ze naar boven.

Het was een vreemde gewaarwording als een inbreker door je eigen huis te sluipen, maar zo voelde ze zich toch. Haar handen beefden en het licht van haar zaklantaarn danste spookachtig door het donkere trappehuis. Het leek uren te duren voordat ze het torenkamertje bereikte, en ze slaakte een zucht van opluchting toen ze eindelijk het bleke maanlicht door de torengaten zag vallen. Snel knipte ze haar zaklantaarn uit en sloot de zware eikehouten deur achter zich. Voorlopig kon ze niets anders doen dan opnieuw wachten . .

Ze had geruime tijd met haar hoofd op haar armen geslapen, toen ze plotseling wakker schrok door de kreet van een uil. Het eerste ogenblik had ze geen idee waar ze was. Ze wierp een snelle blik op haar horloge. Half een. Het kon gewoon niet mooier.

Trillend als een espeblad liep ze op de harp in de hoek van het vertrek af. Heel even aarzelde ze. Toen haalde ze diep adem en speelde. . . De trillingen van de snaren maakten veel lawaai in de nachtelijke stilte, maar Jane beet op haar tanden en speelde door. En niet tevergeefs . .

Beneden haar werd een deur opengegooid en nog geen seconde later klonk het geluid van naderende voetstappen. De voetstappen van een man! Janes hart begon te bonken. Ze luisterde met ingehouden adem, streek nog tweemaal met haar handen langs de snaren en zette de harp toen voorzichtig terug in de hoek.

De voetstappen kwamen tot stilstand en Jane hield zich muisstil. Het was jammer dat er geen grendel op de deur van het torenkamertje zat, maar ze maakte er zich toch geen zorgen om. De kans dat meneer Hagenbach haar hier zou vinden, was wel erg gering.

Hoe lang ze doodstil tegen de muur had gestaan, wist ze zelf niet, maar ze vond het lang genoeg en besloot de terugtocht te wagen. Zij had haar best gedaan, vond ze, en voor de rest kwam het erop aan, dat ze een beetje geluk had.

Een muis die plotseling voor haar voeten wegschoot, bracht haar aan het schrikken; ze bleef als aan de grond genageld staan. En op het moment dat ze weer een beetje moed had verzameld en haar bevende hand naar de deurknop uitstak, werd de deur van buiten af ruw opengesmeten. De felle lichtbundel van een enorme zaklantaarn streek langs Janes gezicht.

„Als ik het niet dacht!" zei meneer Hagenbach enigszins bedroefd.

„Ik. . . het was. . . O!" riep Jane ongelukkig uit.

Meneer Hagenbach keek Jane verwijtend aan.

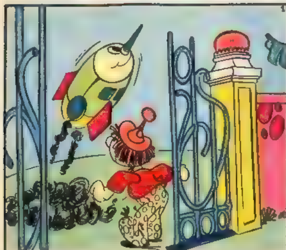
„Jane! Vind je dat eerlijk?"

Ze schudde haar hoofd.

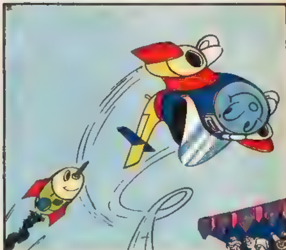
„Maar. . . maar neemt u het me alstublieft niet kwalijk, meneer Hagenbach. Het was echt niet mijn bedoeling u te bedriegen. Alleen. . het was zo verschrikkelijk belangrijk voor ons dat u het kasteel zou huren en daarom. . . daarom. . ."

Wordt vervolgd

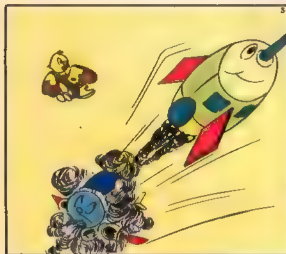
SPELEND

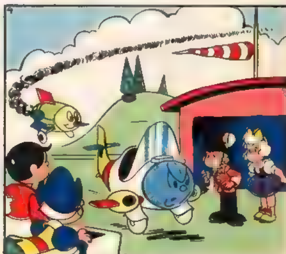
Roeffie, het raketje, huilde dikke tranen. Hij mocht niet meedoen op het vliegfeest. Maar omdat hij een dapper raketje was, droogde hij vlug zijn tranen. Als er op het Speelgoedlandvliegfeest geen raketten zijn, wordt het hoog tijd, dat er eentje komt, dacht hij en schoot over Willies hoofd.

Nu was Fladder Vliegmachien net zijn kunstjes aan het repeteren. Hij draaide en kantelde. „Kijk eens," zei hij, „ik kan ondersteboven vliegen." Fladder had plezier. Hij had helemaal niet gemerkt, dat Roeffie Raket achter hem aan kwam snorren met enorme vaart.

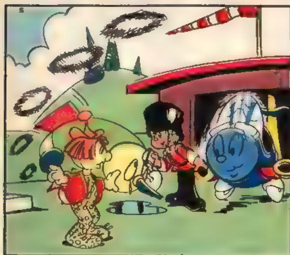

Roeffie scheerde rakelings langs Fladder en liet een zware rookpluim achter. Fladder wist eerst niet wat hem overkwam. Terwijl hij helemaal in de dichte, zwarte rook verdween, dacht hij: Er is zeker een hevig onweer komen opzetten.

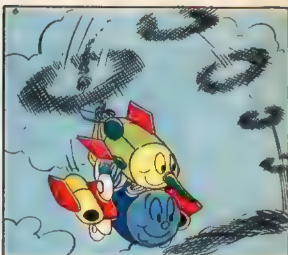

Maar toen Fladder weer zien kon en Roeffie zag rondsuizen, begreep hij wat er gebeurd was. „Dat deed jij zeker!" riep hij boos terwijl hij landde met een zwarte snoet. „Roeffie heeft mijn kunsten in de war geschopt," zei hij woedend.

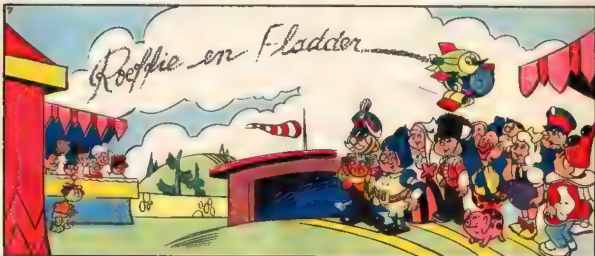
SPEELGOED

Willie Stropop keek Roeffie streng aan toen die ook landde. „Wil je ogenblikkelijk het feestterrein verlaten?" zei hij. Roeffie barstte in snikken uit. Nu snikt Roeffie altijd zo hevig, dat er allemaal zwarte rookkringen komen in plaats van tranen. Tommie zag het en lachte.

„Waarom vliegen jij en Roeffie niet samen?" vroeg hij aan Fladder. „Dan krijg jij geen roet in je snoet en je kunt door zijn rookkringen heen vliegen." Dat was geen gek idee. Fladder nam Roeffie op zijn rug en daar vlogen ze samen weg!

Het was prachtig. Met Roeffie samen kon Fladder harder vliegen en zo schoten ze pijlsnel door de rookkringen. „Fijn dat je gekomen bent, Roeffie," zei Fladder. „Hoor je hoe ze ons staan toe te juichen?"

Iedereen genoot. Zo iets hadden ze nog nooit gezien. „Goed zo, Fladder; prachtig, Roeffie!" riepen de toeschouwers. Aan het slot van het feest schreven de twee vrienden hun namen in de lucht.

De kristallen kroon

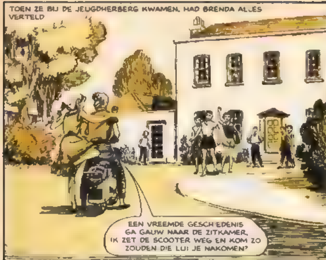

TOEN ZE BIJ DE JEUGDHERBERG KWAMEN, HAD BRENDA ALLES VERTELD
EEN VREEMDE GESCHIEDENIS GA GAUW NAAR DE ZITKAMER. IK ZET DE SCOOTER WEG EN KOM ZO ZOUDEN DIE LUI JE NAKOMEN?

EVEN LATER ZAGEN ROB EN BRENDA BOVEN UIT HET RAAM EEN GROTE AUTO VOORBIJ STUIVEN
DAAR GAAN ZE. ZE WETEN GELUKKIG NIET WIE WE ZIJN EN WAAR WE LOGEREN
IK BEGRIJP ALLEEN NIET, WAAROM ZIJ DAT PAKJE WILLEN HEBBEN. HET IS TOCH AAN VADER GERICHT?

DIE TWEE KINDEREN HEBBEN ER NIETS AAN EN VOOR ONS BETEKENT HET ALLES WE MOETEN HET TERUGKRIJGEN EN ALS WE HET DAN EENMAAL IN HAN DEN HEBBEN.

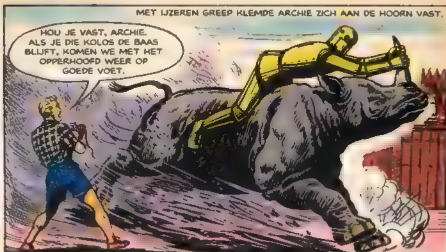

GELUKKIG, DIE JUFFROUW IS WEG EN WIJ HEBBEN HET PAKJE.
OP HET POST KANTOOR LAG EEN BRIEF VAN VADER. MISSCHIEN SCHRIJFT HIJ ER IETS OVER.
Chocolade

NIETS NIEUWS. HIJ WENST ONS VEEL PLEZIER EN HOOPT ONS OVER EEN PAAR DAGEN IN HOTEL DE FOREL TE ONTMOETEN. VERDER NIETS.

BRENDA BEKEEK HET PAKJE AAN ALLE KANTEN.
IK WEET ZEKER DAT HET IETS MET VADERS GEHEIME OPDRACHT TE MAKEN HEEFT
PAS OP, ER VALT EEN DOOSJE UIT

HET DOOSJE KWAM OP DE GROND TERECHT, GING OPEN EN...
EEN IVOREN BEELDJE VIEL ERUIT!

De man van staal

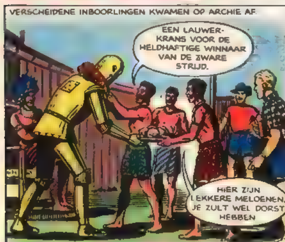

HET STAMHOOFD WAS VERRUKT.
STAMGENOTEN, ZIE HOE DE MAN VAN STAAL GEHOOR GEEFT AAN MIJN WENSEN.

OOK HET STAMHOOFD DER TRONGA'S WAS GEESTDRIFTIG OVER HET SCHOUWSPEL.
JE HEBT EERLIJK GEWONNEN. NIEMAND BEHALVE HET STAMHOOFD DER BALO'S HEEFT EEN SLAAF VAN IJZER.

EVEN LATER WERD HET WINNENDE STAMHOOFD OP DE SCHOUDERS RONDGEDRAGEN.
LEVE HET OPPER-STAMHOOFD
LEVE DE BALO-STAM, LEVE ZIJN STAM HOOFD!

VERSCHEIDENE INBOORLINGEN KWAMEN OP ARCHIE AF.
EEN LAUWER-KRANS VOOR DE HELDHAFTIGE WINNAAR VAN DE ZWARE STRIJD.
HIER ZIJN LEKKERE MELOENEN, JE ZULT WEL DORST HEBBEN

ARCHIE ONTVING GESCHENKEN VAN LINKS EN RECHTS EVEN LATER SCHALDE ZIJN STEM..
HET WAS ME EEN EER U VAN DIENST TE ZIJN. IK HOOP NU DE UITGELOOFDE BELONING TE MOGEN ONTVANGEN.
ARCHIE

SLECHTS TWEE TOESCHOUWERS JUICHTEN NIET, DAGUSTA EN PATCH.
JE KUNT [redacted] HET STAMHOOFD NU ZEGT WAAR HET WRAK LIGT

MAAR WE ZIJN NOG NIET VERSLAGEN. WE GAAN ZE GEWOON ACHTERNA ALS ZE OP ZOEK GAAN NAAR HET VLIEGTUIG. IK GEEF HET NOG NIET OP

HET STAMHOOFD DER BALO'S STOND OP OM EEN VERKLARING AF TE LEGGEN.
JULLIE HEBBEN WOORD GEHOUDEN. IK ZAL HET OOK DOEN. IK ZAL NU DUS ZEGGEN WAAR U HET WRAK VAN HET VLIEGTUIG [redacted]

De samenzwering tegen prins Rudolf

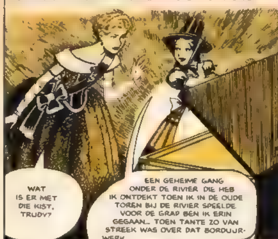

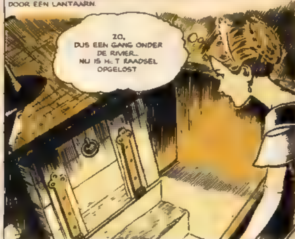

DE HUISHOUDSTER VAN HET KASTEEL WAS ERG STRENG EN TRUDY'S TANTE DURFDE HET BORDUURWERK NIET TERUG TE BRENGEN, TOEN ZE HET MET STRIJ- [redacted] ZE KON HET NIET HERSTELLEN ZONDER VOORBEELD EN DAAROM WAS TRUDY NAAR KASTEEL LICHTENBERG GEGAAN OM EEN VOORBEELD TE ZOEKEN.

ANITA STELDE ZICH VOOR HOE HET MEISJE DAAR, MET DE LANTAARN IN HAAR HAND, GELOPEN HAD.

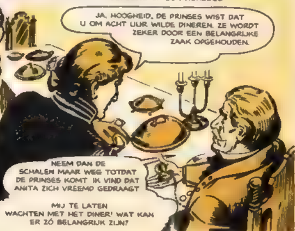

EEN DAPPER KIND, DAT OP HAAR EIGEN HOUTJE HAAR TANTE WILDE HELPEN.

DOOR HERMAN MATHESEN

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij zullen de reis per vliegtuig maken, maar zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroverschip Beyt Ammeh van Marmaduke Stenring, die de robijn in handen krijgt. Marmaduke laat hen op het eiland Awir Bashi achter, waar een man, die zich de Blauwe Draak noemt, heer en meester is. Af en toe klinkt er een afschuwelijk gebrul. Frison herkent de Blauwe Draak als Pierre Alcan, een uit de gevangenis ontvluchte moordenaar. Onder leiding van Mgoba, een medicijnman, en Bakeloe, Alcans gewezen helper, willen Nigg en zijn gezelschap door het oerwoud naar de andere kant van het eiland vluchten. Alice wordt tijdens die tocht ziek. Als ze aan de andere kant van het eiland komen, laden ze schildpadden in de bootjes als levensmiddelen voor de vlucht over zee. Bakeloe stapt met Arthur Nigg in de motorboot voor een proefvaart. Hij slaat Nigg bewusteloos en gaat er vandoor, met de bewusteloze Nigg op de bodem van de boot. Albert en Paw-Min gaan hem in de kleine sloep achterna. De volgende ochtend komt de Blauwe Draak op het strand bij de anderen. Hij belooft te helpen, maar in de boten schuilt een groot gevaar. Als Nigg bijkomt, drijft de boot in volle zee rond. Bakeloe is omgekomen door slangebeten. Nigg zoekt de slangen op en doodt ze. Albert en Paw-Min komen aan boord van de Beyt Ammeh. Eliza Nigg heeft intussen een gesprek met Pierre Alcan, die belooft een ander leven te gaan leiden. Aan boord van de Beyt Ammeh ontstaat paniek door een plotseling opgestoken storm.*

Ja, waar moesten ze heen? Zelfs Marmaduke Stenring wist het niet. Hij begreep alleen dat hij midden in een cycloon terecht was gekomen en dat er niets anders op zat dan maar af te wachten hoelang het duren zou, voordat ze naar de haaien gingen. Hij, als schipper, kon dit weten. Albert wist het niet. Gelukkig niet. Want anders zou hij niet met de dood voor ogen zijn plan ten uitvoer gebracht hebben.

„Blijf hier!" schreeuwde hij Paw-Min toe. „Hou je goed vast. Ik ga verder."

Paw-Min greep hem bij het been. „Je bent gek als je verder gaat."

„Laat los!" Bijna ruw trapte Albert zijn vriend van zich af en klauwde verder, eerst het dek op, greep daar de onderste stang van de reling. Rang! Dát gaf een klap!

Langzaam sukkelde hij verder, plat op zijn buik, telkens grijpend, nu eens naar het een, dan weer naar het ander. Als het maar vast zat. Als ik me maar vasthoud, dacht hij, dan kan me niets overkomen. Het was net als in een schommel. Je kunt zo hoog en zo laag en zo vlug gaan als je wilt, áls je je maar vasthoudt! Zo probeerde hij de hut van Marmaduke te bereiken. Er was niemand, die op hem lette. Tot tweemaal toe kwam er iemand langs, vechtende met de ontzaglijke vlagen, worstelend tegen de zware storm in. Niemand lette op de jongen, die daar, half bedolven onder water en schuim, lag te kruipen.

Albert was de hut van Marmaduke genaderd. Nog even, dacht hij, dan ben ik er. Nu zal hij me niet vinden.

Eén ding was een geluk. De kleine, maar zware eiken deur was opengeslagen. Het water spoelde er gewoon naar binnen. Albert wachtte het goede ogenblik af. Dat kwam, toen het schip overhelde en hij slechts de reling behoefde los te laten

om over het glibbernatte dek omlaag te glijden . . Hola, niet te ver! Bijna was hij aan de andere kant tegen de verschansing geslagen. Gelukkig had hij zich nog kunnen vastgrijpen aan de rand van de goot. Nu moest hij een eind terug. Even wachten totdat het schip naar de andere zijde helde. . . Hoepla, daar ging het al! Het was alsof Albert over de gladde vlakte van het dek door het water werd gedragen. Hij had het gevoel, dat hij zweefde. Maar een seconde later had hij een ander gevoel, toen hij met zijn hoofd tegen de openslaande deur van de hut sloeg. Werktuiglijk sloeg hij zijn handen uit om te grijpen. Een ogenblik lag hij zo doodstil, halfverdoofd. Hij had een naar gevoel in zijn maag, net of hij moest overgeven. Hersenschudding! flitste het door hem heen. Maar hij had geen tijd om aan hersenschuddingen te denken. Nu opgeven. . . met het doel zo nabij? Dank je!

Nu lag hij op zijn rug, midden in het water, dat over de vloer spoelde. Er dreef van alles in. Papieren. Een kistje sigaren. In een hoek zat een kat op een soort taboeretje. Zitten kon je het eigenlijk niet noemen. Met zijn nagels klauwde zij zich vast in de bekleding van de taboeret. Deze was uit een kostbaar Perzisch tapijtje gesneden, tamelijk ruw en even ruw door ondeskundige hand erop getimmerd. Zoals alles in dit vertrek kostbaar was, maar op de een of andere manier misbruikt of verwaarloosd. Er stonden kastjes, waarvan de deuren met ivoor waren ingelegd, en koffers van ebbehout. Maar alles dreef nu rond en was bedekt met een laag geelachtig schuim.

Albert greep zich aan de tafelpoot vast. Gelukkig zat de tafel stevig aan de vloer bevestigd. De deur van de hut klapperde. Daarachter was niets dan nacht en golven. Geen mens te zien. Het leek wel alsof de hele bemanning van het schip door de golven van dek was geslagen. De mannen van Marmaduke Stenring waren echter niet voor een kleintje vervaard: ze hadden weleens meer voor hete vuren gestaan. Zolang het schip het maar hield. . .

Halfverdoofd probeerde Albert al kruipende een van de ivoren kastjes te bereiken. Met één hand zich aan de tafelpoot vastklemmend kon hij met de andere hand er precies bij. De sleutel zat erop, maar het was niet gemakkelijk hem om te draaien. Toen het eindelijk lukte, viel er een klein metalen kistje uit. Een kistje met een letterslot! Natuurlijk kon Stenring daar de robijn in gestopt hebben. Misschien ook niet. Vervelende geschiedenis. Albert kon het kistje meenemen en het verbergen in zijn hut. Onder zijn matras. Maar natuurlijk zou Stenring het dan merken. Hij had eigenlijk gedacht ergens het blauwe zijden zakje te vinden, waar Marmaduke Stenring de robijn in bewaarde. Het ding had altijd in een blauwzijden zakje gezeten. Maar of dat zakje zich in het kistje bevond, dát was de vraag. . .

Een vraag, waarop Albert het antwoord niet behoefde te zoeken. Want er gebeurden gekke dingen met hem. Opeens dacht hij dat hij midden op een biljart lag. Een biljart? Hoe kwam hij op het idee?! Het enige biljart, waar hij ooit op gespeeld had, met zijn vader, was in het hotel te Rangoon. Nu ja, hij lag op een biljart. . . hij wist het zeker en nu werd dat biljart door een geheimzinnige macht de hoogte in geheven. Het was een prettig gevoel vond hij. Een nog prettiger gevoel was het, toen het biljart al schommelend heen en weer ging en langzaam naar de diepte daalde, waar het niet meer stormde, waar geen zeerovers waren en geen robijnen. . . Alleen maar niets. . . Albert Nigg had te veel van zijn krachten gevergd. Hij had het bewustzijn verloren.

HOOFDSTUK XIX

Sri Kitto, de politieprefect te Rangoon, was uit zijn humeur. Dat was niets bijzonders. Zijn ondergeschikten konden daarover meepraten. Ze wisten ook, dat hij er een merkwaardige manier op na hield om zijn ongenoegen te doen blijken. Zijn laarzen! Want sedert enige tijd droeg Sri Kitto de zwarte hoge laarzen die hij van een officier in ruil voor een stuk ivoor had gekregen. Zonder er verder veel drukte over te maken, had hij de laarzen aan zijn uniform toegevoegd, want klein van gestalte als hij was, vond hij dat hij met die laarzen meer indruk maakte!

Daarmee stapte hij dan door de stoffige straten en hield het oog op de mensenmassa, die vaak tot relletjes geneigd was. Het zat in het weer, vond hij, dat de mensen zo onrustig waren. De lucht was elektrisch geladen. Dan moesten de mensen altijd op de een of andere manier hun prikkelbaarheid kwijt en de beste manier daarvoor was dan een rel op touw te zetten. Kinderachtige relletjes zonder enige achtergrond, maar die hem en zijn mannen aan het werk zetten.

Maar dat was niet de enige reden, waarom Sri Kitto uit zijn humeur was. Er was nog iets anders. Iets ergers. Uit Bangalore had men bericht ontvangen, dat de bloedrobijn van Taj Mahal zijn bestemming niet bereikt had. En dat was lelijk, in de eerste plaats voor Sri Kitto zelf, die immers de vreemde journalist Arthur Nigg had aangewezen als de enige man die de robijn naar Bangalore kon brengen.

Met één hand zich aan de tafelpoot vastklemmend kon hij met de andere hand er precies bij.

En nu was er een brief gekomen van het ministerie, een brief, een telefoontje en een telegram tegelijk. Waar de robijn van Taj Mahal was gebleven. Net of hij dat wist.

„Hoe kan ik dat weten?" zei hij stampvoetend tegen zijn griffier die in het geheim betrokken was. Tegelijk gaf hij met zijn vuist een harde dreun op de tafel.

„Dat verdraaide ding was de eerste dag al zoek, toen we Nigg en zijn familie misten. Toen maakten ze een hoop drukte. Ik heb hun nog gezegd: „Let vooral op de *Beyt Ammeh*. Daar is iets niet mee in orde." Maar nee, hoor... de heren luisterden niet naar mij. De *Beyt Ammeh* voer immers onder Turkse vlag. En Birma kon zich geen onaangenaamheden met de Turkse regering veroorloven!

„Ja maar, Excellentie," heb ik nog gezegd, „als die robijn soms aan boord van de *Beyt Ammeh* is, wat dán? Als hij in handen van die zeerover is gevallen, wat dan?" En weet je wat Zijne Excellentie zei: „Ik haal me liever het misnoegen op de hals van de maharadja van Bangalore dan van de Turkse regering. Met de Turkse regering onderhouden we goede betrekkingen. En de maharadja... nou ja, hij is schatrijk, maar verder kan hij ons niks maken." Zie je, dát heeft Zijne Excellentie zelf tegen me gezegd! Zo zijn ze!"

En weer gaf Sri Kitto een klap op de tafel, zó hard, dat de asbak omhoogsprong. Meteen, zonder enige overgang, vroeg hij tamelijk bedaard: „Nog iets te rapporteren?"

De griffier haalde de schouders op.

„Wat er vannacht allemaal gebeurd is, weet u. Relletjes hier. Relletjes daar. We hebben ze allemaal de kop weten in te drukken. Er is daarna alleen een berichtje van de havenpolitie gekomen. Daar schijnt de een of andere dronken idioot de wacht gehad te hebben en die heeft nú pas zijn roes uitgeslapen. Hij zegt dat hij gelooft noodseinen opgevangen te hebben. Maar hij weet het niet helemaal zeker. Hij kan het ook wel gedroomd hebben, zegt hij."

Sri Kitto haalde zo diep adem, dat hij bijna barstte. „Daar hebben we wel wat aan," siste hij. „Laat maar waaien."

„Ja maar..."

„Heb je nog meer?"

De griffier bukte zich over de schrijftafel heen en morrelde in een stapeltje papieren. „Hier heb ik het," zei hij, „wat geklets van die dronken idioot. Hij heeft het met zijn slappe vingers nog genoteerd ook. Het eiland Awir Bashi, daar moet het zijn... „Jongens op zee. Levensgevaar." Dat is het enige dat ik eruit op kan maken."

„Geef hier!" Sri Kitto rukte de griffier het kladje uit de hand en hij werd meteen verschrikkelijk actief. Het geval kwam hem uitstekend van pas! Daarmee kon hij de aandacht van de robijn van Taj Mahal afleiden. Opeens begon hij zich druk te maken en te rennen als een klein baasje. Het vliegveld moest opgebeld worden. Helikopters moesten worden uitgezonden om te zoeken. Torpedojagers, twee mijnenvegers, de politieboten.

„We hebben geen bruikbare helikopters," brulden ze van het vliegveld terug.

„Kan me niet schelen, dan zie je maar dat je ze krijgt."

Twee uur later kreeg de marinecommandant te Moelmein bericht binnen van de kustwacht, dat men aan de horizon een klein vaartuig had ontdekt dat hulpeloos scheen rond te drijven.

Rustig laten drijven, was zijn eerste gedachte en daar zou het bij gebleven zijn, als niet hetzelfde bericht ook Sri Kitto bereikt had, die opnieuw de marinecommandant opbelde. Sri Kitto was het er maar om te doen de zaak zo sensationeel mogelijk te maken, opdat de hoogste autoriteiten voor een poosje het geval met de robijn zouden vergeten.

De stip werd hoe langer hoe groter en bleek uiteindelijk een motorboot te zijn.

„Jawel... ik zal eens horen of er nog op zolder staan bij mijn tante."

„Idioot," schold Sri Kitto, „dan vliegtuigen!"

Intussen was ook de marinebasis te Moelmein in beweging gekomen, hetgeen wel wat zeggen wilde, want gewoonlijk hield men zich daar onledig met slapen of kaarten. Twee torpedojagers en een mijnenveger zouden erop uittrekken.

Hoe het zij, de reddingsmaatregelen kwamen langzaam op gang.

Zelf liet hij zich naar Moelmein rijden, waar hij bij de marinecommandant binnenstapte zonder belet te vragen. Met het gevolg dat de marinecommandant het noodzakelijk vond Sri Kitto aan het verstand te brengen dat de marine de marine was en de politie de politie en dat hij, Sri Kitto, hier niets te maken had. Waarna hij de ziedende Sri Kitto door

twee matrozen zonder vorm van proces de deur liet uitzetten.

Buiten gekomen voerde Sri Kitto een zware tweestrijd. Na deze vernedering kon hij onmogelijk opnieuw bij de marinecommandant aankomen. Hij hakte hem liever in mootjes dan nog twee woorden met hem te praten.

Maar Sri Kitto wist raad. Hij zag de torpedojagers in de haven, die dikke zwarte rookwolken lagen te spuwen. Hij had ze niet meer nodig. Tenslotte was de havenpolitie er ook nog! Hij viel de mannen op het dak, terwijl ze bezig waren elkaar raadseltjes op te geven, en stelde zich persoonlijk in verbinding met de kustwacht om de positie van het vaartuig op te vragen. Toen liet hij onmiddellijk een politieboot in gereedheid brengen. Hoe meer drukte hoe beter, oordeelde hij. Het geval Awir Bashi was net op tijd gekomen om hem uit de narigheid te helpen. Hij leefde als in een roes. Toen de politieboot uitvoer, stond hij op de voorplecht naar de einder te staren, waar nog niets te zien was. Na een uur varen ontdekte hij een stip. De stip werd hoe langer hoe groter en bleek uiteindelijk een motorboot te zijn die inderdaad hulpeloos ronddreef. Het werd tijd dat die notedop werd opgepikt, vond hij, want aan de horizon pakten zich reeds de zwarte wolken samen van een orkaan, die door de weerkundige dienst te Calcutta voorspeld was en die zich, naar men daar beweerde, in zuidelijke richting bewoog. Als dat kleine vaartuig erin terecht zou komen. . .!

Hij nam de kijker van de commandant over. „Niemand aan boord," constateerde hij.

De commandant haalde de schouders op. „Niets van te zeggen zo. Misschien liggen er doden in. Of iemand die zo uitgeput is, dat hij zich niet meer op kan richten. Zulke dingen gebeuren weleens."

„Jawel," schamperde Sri Kitto, „in verhaaltjes en zo. . . Maar in werkelijkheid. . ."

„Niet alleen in verhaaltjes, waarde heer Kitto," zei de commandant een kwartier later, toen ze van de politieboot op de motorboot waren overgestapt. Op de bodem van de boot lag een man die hen toewenkte en hen aankeek met holle hongerige ogen. Met moeite richtte hij zich overeind. En Sri Kitto kreeg het gevoel, of hij door de grond ging, hetgeen gelukkig niet gebeurde, want dan zouden de haaien hem bij zijn benen hebben gegrepen.

„Wel alle. . .!" riep hij uit, „als dat Arthur Nigg niet is! Ik zou je bijna niet herkennen."

Arthur Nigg glimlachte flauwtjes. Ondanks de treurige toestand waarin hij zich bevond, was hij blij juist Sri Kitto te ontmoeten. Nu kon hij hem meteen alles vertellen wat er gebeurd was. Hij wilde gaan praten, maar zijn stem begaf hem. Waarop de commandant het koksmaatje aan boord van de politieboot beval gaf een kop soep en een fles wijn te brengen. Het was een eigenaardige combinatie, maar Arthur Nigg deed zowel de soep als de wijn alle eer aan.

En toen vertelde hij alles. Van Marmaduke Stenring, van Awir Bashi, van de slangenhandelaar Pierre Alcan.

„Ho, ho . . wacht eens even. . ." Sri Kitto greep Nigg bij de arm. „Wacht eens even. . . Alcan. . . die naam komt me bekend voor."

Nigg knikte. „Natuurlijk. Die kerel wordt over heel de wereld gezocht. Maar dat is al jaren geleden, Sri Kitto. Waarschijnlijk was u, toen zijn aanhouding gevraagd werd, nog maar gewoon agent."

Sri Kitto stoof op. „Ik ben nooit gewoon agent geweest," snauwde hij Arthur Nigg toe. „Ik heb gestudeerd. In Singapore. In Bangkok. Later in Bombay."

„Ja, ja. . . goed, goed. . ." suste Nigg. „Maar er moet iets gedaan worden. Mijn vrouw en mijn kinderen zijn in gevaar. En de anderen ook. Ze zijn allemaal op het eiland achtergebleven. Pierre Alcan is tot alles in staat. Hij zal ze als voer aan de draak geven."

Nu begon Sri Kitto de ander aandachtiger aan te kijken. Hij dacht dat de geestvermogens van Arthur Nigg een beetje in de war waren geraakt ten gevolge van de doorstane ellende.

„Ja, kalm maar . " zei hij, „kalm maar. Straks knapt u wel weer op. . Laten we zo gauw mogelijk naar Rangoon teruggaan."

Maar nu was Arthur Nigg ineens klaar wakker.

„Geen kwestie van. U moet onmiddellijk ingrijpen. U weet niet wat er op het spel staat. Al die mensenlevens. Het is geen onzin. Ik ben niet gek. Alcan is een zonderling en hij is een monster op dat eiland aan het kweken. Een monster zoals er misschien op de wereld geen tweede meer bestaat. Hij heeft het met zijn jagers in de binnenlanden van Madagascar gevonden. Alcan is krankzinnig. U moet onmiddellijk helpen."

Nu begon Sri Kitto in te zien, dat hij niet met een overspannen mens te doen had, maar met iemand die zijn hersens goed bij elkaar had. Wat te doen? Hij kon zich natuurlijk weer in verbinding stellen met de marine te Moelmein. Maar de belediging hem door de marinecommandant aangedaan, was hij nog niet vergeten. Hij had vier man aan boord, stevige kerels. Lui die niet voor een kleintje vervaard waren. Verder een klein kanonnetje, twee machinegeweren en wat de mannen betreft, zij waren tot de tanden gewapend.

„Kunnen we het daarmee doen?"

„Natuurlijk," vond Nigg. Als er gevochten moest worden kon hij zelf ook nog wel de handen uit de mouwen steken.

. . . dat de geestvermogens van Arthur Nigg een beetje in de war waren geraakt ten gevolge van de doorstane ellende.

„Daar gaan we dan," riep hij, „volle kracht vooruit."

„Eventjes wachten," deed Sri Kitto heel nuchter. „Er is geen proviand aan boord. Ik heb geen zin mijn mannetjes met een lege maag erop uit te sturen."

Daar kon zelfs Arthur Nigg niets tegen inbrengen, hoewel hij trilde van ongeduld. Iedere minuut verlies kon immers te veel zijn. Maar Sri Kitto had gelijk. Als een mes sneed het kleine politievaartuig door de golven, zó snel, dat de boeg bijna voortdurend boven water uitstak. Nu kon alles misschien nog goed komen.

Het was daarom dan ook een harde slag, toen Sri Kitto in de haven van Moelmein vernam, dat hij met die dreiging in de lucht niet uit kon varen.

De commandant van het vaartuigje wees naar de horizon, waar zwarte wolken zich samenpakten en waar men de schepen in de verte op de golven zag dansen.

„We zullen moeten wachten," zei hij.

„We kunnen niet wachten. Ginds zijn mensen in levensgevaar," snauwde Arthur Nigg hem toe.

„Die hebben er niets aan als wij straks door de haaien worden opgevreten," snauwde de commandant terug, „en dat gebeurt zeker als we nu uitvaren. De *Yonhi* is een heel aardig bootje, maar niet tegen een cycloon bestand."

En zo was het.

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

Dieren gaan terug naar huis

Twee jongelui die goud zochten in de Coloradowoestijn, vingen een paar schildpadden, boorden een gaatje in de randen van hun schilden en bonden ze in hun kamp vast aan een paal. Geruime tijd later wilden de twee naar huis, naar San Bernardino, op een afstand van tweehonderdvijftig kilometer achter twee bergruggen gelegen. Zij besloten de schildpadden mee te nemen. De dieren werden in een zak gedaan en op de rug van een ezel geladen. Het is haast niet mogelijk, dat ze iets van de weg hebben kunnen zien. Na aankomst te San Bernardino werden ze weer aan een paal gebonden en bleven daar wekenlang.

Op een ochtend echter was één van de twee verdwenen. Weken nadien keerden de jongelui naar hun arbeidsveld terug. Ongeveer halverwege troffen zij de vermiste schildpad, die op weg was naar huis! Het gaatje in het schild en een paar streepjes lichte verf bewezen stellig, dat het hetzelfde dier was.

Een zekere John Burroughs uit Madison in de Noordamerikaanse staat Milwaukee ontving eens een eend van een boerderij, drie kilometer van zijn huis. Het dier werd gebracht in een zak. Een dag en een nacht werd het opgesloten gehouden met twee andere eenden; toen het vrijkwam, richtte het de kop huiswaarts; met zijn soortgenoten wou het niets te maken hebben. Na vier dagen besloot Burroughs het beest vrij baan te geven. De eend sloeg aanstonds de goede richting in en kwam op de weg. Daar werd hij bang gemaakt door een hond, vluchtte, maar kwam terug op de weg, en na een bad in een vijvertje stapte hij vastberaden op zijn doel af. Dicht bij zijn huis sloeg hij een verkeerde laan in, maar hij voelde weldra zijn fout en ging naar de weg terug. Toen hij bekende punten in het landschap zag, rende hij naar huis. .

Verboden toegang...

...op straffe des doods

Kijk eens, Nick!" Paul Thomson stond op het topje van de rots en staarde verrukt in de diepte, naar het zonnige strand, de groenblauwe zee, de wuivende palmen

Nick Rogers, druk bezig met het plaatsen van de filmtoestellen knikte

„Het is een van de mooiste eilanden van de Stille Zuidzee," zei hij, „en deze rots is wel een van de mooiste plekjes. Je kunt gerust tegen je vader zeggen, Paul, dat het de mooiste opname wordt, die we op de expeditie gemaakt hebben."

Pauls vader was professor Thomson, leider van wetenschappelijke filmexpedities Hij werkte in opdracht van het volkenkundig genootschap te Londen

Nick Rogers, de operateur, maakte het zich niet gemakkelijk. De hele dag was hij al bezig geweest met snoeren, kabels en draden en vol ongeduld wachtte hij het vallen van de avond af om de lampen te proberen. De volgende avond zouden de bewoners van het eiland het grote Feest van de Maan vieren dan zouden ze dansen in vol ornaat en het gezelschap van professor Thomson was speciaal dáárvoor naar het eiland gekomen Het zou een schilderachtig schouwspel zijn — jongens en meisjes, mannen en vrouwen, oud en jong, allen met kleurige bloemslingers omhangen Een feest vol kleur zou het worden

De Laiti-rots leek voor de gelegenheid opzettelijk gemaakt, van hier uit kon Nick ongehinderd het feest filmen. Tientallen meters stak het rotsblok boven de struiken en de palmen uit, zodat het uitzicht op het strand, de zee en de riffen vrij bleef

Overal waar Nick zich bevond, kon je ook Paul vinden Hij wilde ook cineast worden en was er steeds op uit Nick te helpen Nick was geen gemakkelijke baas Telkens was het: „Pas op!"... „Laat niet vallen!" „Blijf eraf!" „Zie je niet, dat je ...!"

Waarop Paul steevast ten antwoord gaf: „Hou je gemak maar Ik ben geen kind meer"

„Je bent pas vijftien," zei Nick dan, die zich met zijn drieëntwintig jaar een hele kerel voelde

Maar al vielen er weleens harde woorden tussen de twee, tot echte ruzie, tot een breuk was het nooit gekomen

„Het begint donker te worden, gelukkig," stelde Nick vast, terwijl hij om zich heen keek. „Ik wil de zoeklichten nog even proberen en dan gaan we naar het kamp, een hapje eten"

„Het zal tijd worden," vond Paul, „ik rammel van de honger"

De lampen flitsten aan en richtten zich op een drietal eilanders, die juichend en lachend met hun kano door de donderende

branding voeren. De dolle poging van de drie jongens om de golven te trotseren mislukte; alle drie gingen ze kopje-onder, terwijl de kano als een lucifershoutje op het zandige strand werd geslingerd. Even later stonden ook de jongens op het strand en keken lachend naar de rots; het felle licht deed hun tanden glinsteren, alsof het edelstenen waren.

„We mogen van geluk spreken," zei Nick, terwijl hij de lampen een voor een uitdraaide, „dat de medicijnman Taksi op de rots geen „taboe" heeft gelegd."

„Wat een onzin eigenlijk," vond Paul. „Taboe betekent, dat de medicijnman iedereen verbiedt zo'n plaats te betreden Idioot!"

„Och neen," zei Nick, schouderophalend, „ik kan erin komen Zo erg idioot is het in dit geval niet. Je moet bedenken, Taksi heeft, als de meeste medicijnmannen op deze eilanden, veel verstand van geneeskrachtige kruiden. En aangezien de mensen hier geen dokters en geen ziekenhuizen hebben, moeten ze het daarmee doen Nu legt Taksi zijn „taboe" op dié plaatsen, waar geneeskrachtige kruiden groeien. Op die manier voorkomt hij dat ze worden platgelopen "

's Morgens bij hun aankomst op het eiland hadden professor Thomson en de zijnen kennis met Taksi gemaakt Hij was een heel oude man, die krom liep en met behulp van een stok slechts moeilijk vooruit kon komen. Uit zijn zwarte ogen echter straalde een nog levendig vuur; met deze ogen beheerste hij de inboorlingen, ze hadden een dwingende kracht Je kon gerust zeggen, dat Taksi als een koning over zijn onderdanen heerste. Zonder zijn medewerking en toestemming zou geen enkele filmer op dit eiland iets kunnen beginnen. Het lag dus voor de hand dat professor Thomson er bijzonder op gesteld was de vriendschap van Taksi te winnen en te behouden. Hij had heel lang moeten pleiten om van hem toestemming te krijgen zijn toestellen en lampen op de Laiti-rots te plaatsen.

„Op de Laiti-rots," zo had Taksi gezegd, „groeien kruiden, die de koorts genezen Uw mensen zullen die kruiden vertrappen."

„Heus niet," had professor Thomson beloofd, „ik zal mijn mensen waarschuwen. Ik zal hun op het hart drukken voorzichtig te zijn en goed uit te kijken."

Toen had Taksi, uit vriendschap, beweerde hij, met een breed gebaar beide handen van de professor vastgegrepen Het gebaar betekende dat ze toestemming hadden

Alles ging dus goed.

En toch, een kleinigheid zou voldoende zijn om de gebeurtenissen een andere en volkomen onverwachte wending te geven

Die kleinigheid was een hoestend jongetje, dat Paul en Nick, die op weg naar het kamp waren, passeerde. De jongen droeg een visnet over de schouder en was eveneens op weg naar huis voor het avondeten Opeens werd de jongen door een hevige hoestbui aangegrepen. Heel zijn lichaam schudde en zijn hoofd werd paars van benauwdheid

„Hoor je dat?" vroeg Paul aan Nick. „Het lijkt wel of hij bijna stikt."

„Het is een lelijke hoest," vond Nick.

Paul ging naar de jongen toe, hoewel hij niet wist hoe hij het ventje kon helpen

„Heb je die hoest al lang?" vroeg hij.

De jongen knikte even, keek Paul met zijn grote donkere ogen bijna smekend aan en kreeg een nieuwe hoestaanval, die maar niet bedaren wilde

Paul keek naar Nick

„Konden we er maar iets aan doen," zei hij

„Dat kunnen we wel," zei Nick, „ik zal hem mee naar John Davis nemen; hij moet maar eens kijken of hij iets in zijn apotheekje voor hem heeft "

„Natúúrlijk!"

John Davis was een van de expeditieleden, die als oud-student in de medicijnen zo'n beetje als „eerste hulp" dienst deed. Hij had een kleine medische uitrusting in zijn tent.

Paul nam het jongetje bij de hand en bracht hem naar het kamp bij John Davis. Ta-toe bleek de jongen te heten.

„Zeg eens „ááá"," zei John Davis en toen hij het ventje in de keel had gekeken, zag hij, dat de jongen aan een overigens ongevaarlijke ontsteking leed. Hij kreeg een lepel verzachtende siroop en daarmee was de hoestbui over

Ta-toe keek opgetogen rond.

„Nou, wat zeg je ervan?" vroeg Davis, terwijl hij het ventje een klap op de rug gaf „Fijn, hè? Je ziet het, wij kunnen toveren hier, net zo goed als jullie medicijnman! Ga maar gauw naar huis en als je morgenochtend weer hoest, moet je maar even bij me komen "

Het ventje knikte

„Lekker," zei hij, „lekker, toverdrank! Toverdrank van onze medicijnman is bitter!"

Nadat hij dit gezegd had, verliet hij de tent en verdween in de duisternis. John, Nick en Paul verkeerden in de stellige overtuiging dat zij een goed werk verricht hadden

Ze hadden eens moeten weten wat de gevolgen zouden zijn!. . .

Het drietal begaf zich naar de grote tent, waar buiten bij het kampvuur de tafel al gedekt stond Diana, de twintigjarige zuster van Paul, belastte zich op reis met de verzorging van de inwendige mens. Zij had een speciale studie van tropische planten gemaakt en wilde er een boek over schrijven

Ze keek een beetje boos, toen ze het drietal zag naderen

„Jullie zijn laat," verweet ze hun, „de soep begint al koud te worden." Maar niemand luisterde naar haar, ook haar vader niet, die aan niets anders dacht dan aan filmen

„Hallo, jongens," begroette hij hen, „hoe zit het? Staat alles klaar voor morgen?"

„Alles is in orde, professor," verklaarde Nick, „camera's, lampen, heel de boel staat gereed. We hebben morgenavond niets anders te doen dan maar te draaien."

„Mooi zo," zei de professor, en toen vroeg hij bezorgd: „Jullie hebt toch wel goed uitgekeken? Geen kruiden platgetrapt?"

„Geen sprietje," zei Nick, „nietwaar, Paul?"

Paul hield Diana zijn aluminium bord voor om haar voor de tweede keer soep op te laten scheppen „Ik stel me er reusachtig veel van voor," zei Diana. „Ik ga morgenavond kijken. Er zal voor mij toch nog wel een plekje op de rots zijn?"

Nick deed bedenkelijk

Die haast werd hem noodlottig . .

„Misschien," zei hij. „Je moet rekenen, alles ligt vol met snoeren en draden. Je zult beslist vallen als het donker is."

„En de kruiden van Taksi vertrappen," bromde haar vader

Diana trok een pruilip, maar toen stelde ze glunderend voor: „Ik weet het goed gemaakt. Ik ga er naar toe voordat het donker wordt en blijf wachten totdat het begint. Dat kan nooit langer dan een half uur duren."

Verbaasd keek haar vader haar aan. „En ik dacht, dat jullie met zes man morgen een tocht over het eiland zouden maken? Rod Hunter heeft alles al in gereedheid gebracht om planten te zoeken."

Diana knikte haar vader geruststellend toe. „Ik zal er wel voor zorgen," zei ze, „dat we morgen vóór donker terug zijn."

Paul had de volgende morgen al voor dag en dauw zijn veldbed verlaten. Toen hij buiten kwam, viel zijn mond open van verbazing. Inheemse vrouwen met kinderen aan de hand waren in een lange stoet op weg naar de tent van John Davis. Helemaal voorop met stralende ogen, dansend bijna, liep Ta-toe, de kleine jongen die het hoestdrankje had gekregen.

„Lieve help," zuchtte Paul, „die jongen heeft alle vrouwen van het dorp met hun kinderen meegebracht! Ze willen natuurlijk allemaal een drankje hebben. Zal je John zien kijken!"

John Davis had twee uur achter elkaar doorgewerkt en veegde het zweet van zijn voorhoofd. Heel de veldapotheek was eraan te pas gekomen. Alle kinderen bleken iets te mankeren. De verbandtrommel begon lege plekken te vertonen. De laatste twee patiëntjes waren aan de beurt, een meisje dat zich in de vinger had gesneden en een jongetje met een geschaafde knie.

John had wel even beteuterd gekeken, toen hij de rij voor zijn tent zag staan, maar hij had niet de moed gehad de mensen weg te sturen. Met Paul als assistent had hij alle zweren, puisten, ontstoken keeltjes en buikpijntjes behandeld. Het enige kind, dat hij had weggestuurd, was een meisje van een jaar of twaalf, dat helemaal niets mankeerde maar hoopte medicijn als een soort snoep te krijgen. Toch had John haar nog een paar pepermuntjes in de hand geduwd.

Toen de laatste twee aan de hand van de dankbare moeder de tent hadden verlaten, wendde John zich met een zucht van opluchting tot Paul.

„Foei, foei," zei hij, „we zijn wel wat begonnen, toen we die jongen gisteravond een hoestdrankje gaven. Kom mee, het is tijd voor de koffie."

Ze voegden zich bij de andere expeditieleden. Er waren nog maar zes man in het kamp en aangezien Diana al met haar gezelschap op stap was, had Nick voor koffie gezorgd. Professor Thomson zat in de schaduw van zijn tent aantekeningen te maken. Paul wilde zwijgend naast hem gaan zitten, toen hij plotseling tromgeroffel hoorde. Het was de tamtam; het geluid kwam snel naderbij. Paul sprong overeind en snelde, gevolgd door professor Thomson en Nick Rogers, naar de ingang van het kamp.

Daar zagen ze Taksi! Hij was in groot ornaat en vergezeld van vier trommelende inboorlingen. Het gelaat van de medicijnman stond op onweer.

Bij de ingang van het kamp bleef hij staan en zijn stem klonk hard en bevelend: „Blanke man, kom hier!" Hij wees op professor Thomson.

Professor Thomson deed wat er van hem gevraagd werd. Hij begreep, dat er iets mis was.

De medicijnman hief de hand op en beval de trommelaars op te houden. Toen sprak hij plechtig: „Ik, Taksi, heb gistermorgen de blanke mannen een vriendschapshand gereikt. Verraad is mijn beloning!"

Professor Thomson fronste de wenkbrauwen. Hij begreep er niets van. Voordat hij iets kon zeggen, ging Taksi verder: „Ik, Taksi, zal de blanke mannen dat verraad nooit vergeven. De blanke mannen hebben mij grote schade toegebracht!"

Professor Thomson haalde de schouders op. „Ik begrijp u niet," zei hij.

„De kostbare kruiden op de rots van Laiti zijn vernietigd," zei Taksi. „De lampen van de blanke man hebben zo verbrand! Ze zijn dood!"

Nick stiet Paul aan. „Lieve help," fluisterde hij, „de lampen. . . gisteravond, toen ik ze het proefbranden!"

Professor Thomson hoorde wat Nick zei, hij begreep het. Hij wilde nog een poging wagen om de woede van Taksi te doen bedaren.

„Luister, Taksi," zei hij, „als onze lampen uw kruiden gedood hebben, is dat een ongeluk geweest. Het is niet opzettelijk gebeurd en we zullen alle schade vergoeden."

Taksi schudde het hoofd en beval opnieuw: „Zwijg."

Bezwerend hief hij de hand op. „Dat is het ergste nog niet," sprak hij. „De blanke mannen hebben tegen mij, Taksi, een komplot gesmeed. De blanke mannen hebben het volk van mij weggelokt met hun medicijnen. Zij willen de mensen wijsmaken dat hun medicijnen beter zijn dan de medicijnen van Taksi. En daarom ben ik boos en zal ik de blanke mannen niet meer helpen."

John Davis stapte naar voren om de zaak te verklaren. Paul hielp hem, maar er was met de oude medicijnman niet te praten. Hij was woedend en luisterde niet naar rede. „Zwijg," bulderde hij, „het is verraad en Taksi zal verraad nooit ver-

geven. De blanke mannen moeten alles van de Laiti-rots weghalen. Niemand zal er nog een voet zetten. Van nu af aan is de rots „taboe". Haal de toestellen weg en daarna zal al wie de rots betreedt, moeten sterven!"

Paul was totaal de kluts kwijt. Hij had het ongelukkige gevoel dat het zijn schuld was. Als hij dat jongetje niet mee naar het kamp had genomen. . . Nergens zou men nog een zó gunstige plek kunnen vinden om de Dans van de Maan te filmen. Taboe. . . dat was zoveel als verboden toegang op straffe des doods. . .

Professor Thomson was een gemoedelijk en rustig man, maar hij kon lelijk uit de hoek komen als zijn plannen gedwarsboomd werden. Paul, Nick en John Davis moesten op het matje verschijnen.

„Ik weet het wel," bulderde de professor, „Taksi is een idioot, een stommeling, maar jullie zijn nog groter idioten! Alles is voor niets geweest. Alle plannen liggen in duigen. . ."

„We kunnen nog proberen. . ." wierp Nick aarzelend tegen.

Maar de professor viel hem in de rede. „We proberen niets! We gaan inpakken. Die hele Dans van de Maan kan me gestolen worden! En luister goed, Nick, als jij de spullen van de rots gehaald hebt, mag niemand er een voet meer zetten. Ik ken de mensen hier. Ze zijn in staat hun dreigementen ten uitvoer te brengen! Wie de rots betreedt, zal sterven. Je hebt het gehoord! Oppassen is dus de boodschap!"

Allen liepen met lange gezichten in het kamp rond, zich afvragend wat de anderen zouden zeggen als ze terugkeerden.

De plantenzoekers kwamen terug en Paul keek rond of hij Diana zag. Ze was er niet en het was Rod Hunter die de verklaring gaf: „Ze is onderweg uitgestapt," zei hij. „Vijf minuten geleden. Ze had afgesproken, dat ze voordat het donker werd, een plaats op de rots zou zoeken."

Paul dacht dat hij door de grond ging. Een ogenblik stond hij roerloos. Misschien zat Diana al op de rots en dan. . . Hij moest er niet aan denken!

Met struikelen, vallen en opstaan bereikte hij de rots. Hij keek naar het strand. Nog geen honderd meter verderop werd door de inboorlingen alles in gereedheid gebracht om de Dans van de Maan te vieren. En de maan was er; vol en rond stond hij aan de hemel en hij wierp een helder zilveren schijnsel over het tafereel. Maar dat schijnsel zou Diana noodlottig worden. Iedereen zou haar zien! Daar stond ze al, vlak bij de top! Zij keek rond en begreep er niets van. Waar waren de toestellen, waar waren de lampen gebleven? En waarom kwamen de anderen niet? Over een kwartier immers zouden de opnamen beginnen!

Toen zag ze Paul, die op handen en voeten tegen de rots omhoogklom.

„Hallo, Paul, wat is er gebeurd?"

„Kom. . . naar beneden, Diana. . . Vlug!"

Het was te laat.

De eilanders hadden Diana en Paul gezien; ze begonnen luidkeels te schreeuwen. Diana begreep er niets meer van.

„Wat. . . wat is er aan de hand?"

„Vlug. . . kom mee. . .!" schreeuwde Paul. „Maak dat je wegkomt!" Hij trok zijn zuster met zich mee, maar de eilanders hadden de rots al bereikt. Diana en Paul waren omsingeld. De aanvallers, met speren en schilden gewapend, bleven staan, blijkbaar om bevelen van Taksi af te wachten. Deze nam een ruw en oneffen pad waarlangs hij de overtreders het vlugst kon bereiken. Die haast werd hem noodlottig; plotseling steeg een kreet van afgrijzen op uit het midden van de eilanders. . . Taksi was gevallen en lag beneden tussen de kruiden! De mannen wierpen speren en schilden neer om naar hun geëerde opperhoofd toe te snellen. De oude lag kreunend van de pijn op de grond met de hand tegen de linkerschouder.

„Zijn schouder zal ontwricht zijn," veronderstelde Paul. Een ogenblik dacht hij erover van de gelegenheid gebruik te maken om te vluchten, maar hij vermande zich. Hij klom op de hoogste punt van de rots en begon met zijn lantaarn in morse te seinen. Lang. . . lang. . . kort, lang. . . kort. . . Hij bedekte telkens het lampje met de hand. Als ze hem in het kamp nu maar zouden zien! En ja, hoor, daar werden de seinen al beantwoord! Ze kwamen: professor Thomson, Rod, John Davis met zijn tasje met verband en medicijnen!

Weldra knielde John bij Taksi neer. Aller ogen waren op hem gericht, terwijl hij de schouder van de medicijnman betastte. „Ontwricht," stelde hij vast, „de arm is uit de kom geschoten," en terwijl hij dit zei gaf hij met een bewonderenswaardige behendigheid een ruk, zodat de arm op zijn plaats kwam. Taksi onderdrukte een kreet van pijn en liet gewillig toe, dat John Davis de schouder met een pijnstillend middel begon te wrijven. Enkele ogenblikken later kwam de oude man op eigen kracht overeind. Hij aarzelde een moment, toen reikte hij John Davis de hand.

„Goed," stamelde hij, „heel goed! Geneesmiddel van blanke man is ook goed."

Weer viel er een stilte, toen steeg er plotseling uit de eilanders een vreugdekreet op die door de blanke mannen werd beantwoord.

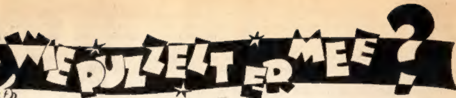
Het werd een avond die Paul nooit meer zou vergeten. De oude medicijnman had zijn trots overwonnen en in tegenwoordigheid van heel het dorp herriep hij plechtig het taboe. In aller ijl werden de apparaten op de rots geplaatst. Het Feest van de Maan werd gefilmd in al zijn pracht en luister. . .

Toen de expeditie de volgende morgen het eiland verliet, was Taksi de gelukkigste aller stervelingen; hij was de trotse eigenaar van een fles hoestsiroop, acht rolletjes verbandgaas en een kruik met het pijnstillend middel. En professor Thomson was op één na de gelukkigste man, met zijn film van het Feest van de Maan, een opname zó mooi als hij er nog nooit een gemaakt had.

DICKIE DAPPER

Zoek-puzzel

a	g	e	l	s	b	o	k	r	i	f	v
h	o	n	d	e	i	b	a	n	p	r	r
i	n	l	a	c	g	e	v	t	r	e	a
m	u	i	s	b	e	g	m	k	a	t	u
p	o	l	w	l	b	e	o	d	t	r	i
h	p	j	e	x	e	l	l	c	e	m	s
k	a	l	f	a	k	v	a	r	k	e	n
o	a	d	a	n	o	t	a	a	p	a	s
t	r	z	i	l	e	l	a	m	e	s	b
t	d	w	o	l	f	e	i	g	e	c	e
e	h	ij	p	b	u	i	r	u	a	t	e
r	e	n	o	f	g	e	i	t	e	t	r

In deze puzzel zitten vierentwintig zoogdieren verborgen, twaalf horizontaal en twaalf verticaal.

Probeer maar, of je ze allemaal kunt vinden.

Jan had voor zijn verjaardag een vlieger gekregen. Toen hij uit school kwam, ging hij hem even proberen, maar wat een pech, het touw brak en weg was de vlieger. Welke weg moet Jan volgen om zijn vlieger terug te kunnen krijgen?

OPLOSSING PUZZEL UIT ONS VORIGE NUMMER

Verborgen dierenamen

R	A	U	W	IJ	S	T	R	A	A	N
W	O	L	S	C	*H*	*E*	*R*	*T*	S	K
L	A	P	P	E	N	*L*	E	N	T	E
S	C	*H*	A	A	*L*	*A*	*M*	P	E	R
M	*U*	*I*	*S*	P	A	*N*	E	U	S	B
O	U	*T*	P	O	N	*D*	D	E	N	K
L	O	M	P	F	I	E	T	S	K	L
O	K	*K*	E	U	K	E	N	*H*	O	K
N	*A*	*A*	*P*	N	A	T	*B*	*O*	*K*	S
E	N	*T*	R	O	O	N	S	*N*	E	L
F	L	I	N	K	M	I	D	*D*	A	G

Zandloper puzzel

In deze zandloper moet je elf woorden invullen. Op de zesde rij staat een klinker; op de volgende rijen naar boven en naar beneden moet je steeds één letter bijvoegen, waardoor je woorden krijgt van de volgende betekenis:

1 Met de trein reizen.
2 Koord; rij aan een draad geregen kralen.
3 Knevel.
4 Paard.
5 Rund.
6 Klinker.
7 Eerste muzieknoot.
8 Lor.
9 Iemand die doof is.
10 Blussen.
11 Te eten geven.

COCO DE CLOWN

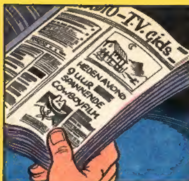

SJORS

VAN DE REBELLENCLUB

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 38, Antwerpen. Prijs: 5 frank.